

ВОЛЯТА НА ЛИДЕРИТЕ - СЪДБА НА НАЦИИТЕ И ЧОВЕЧЕСТВОТО

Елеонора Пенчева

Последните десет години натрупаха достатъчно опит, за да преразгледаме отново *ролята на масите и на личността в историята*. Събитията доказват, че хората много по-често приемат събитията в своя живот като *неизбежна орис*. Те не полагат особени усилия да ги променят, защото отдавна са забравили, *че могат да участват в сътворението на собствената си съдба*. В същото време хората много лесно влизат в орбитата на *наложената воля от някоя силна личност или държава* и са готови да я следват, идентифицирайки своите идеи с чуждите. Тенденциите в развитието на съвременната цивилизация налагат отново да се анализират *причините*, поради които отделни личности, политически лидери или държави налагат *своята воля на цели групи, нации и дори на човечеството*.

Народите от бившия *Източен блок* се опитват да разберат къде са границите, в които тяхната лична воля за просперитет и стабилност се измества от волята на други държави и блокове и доколко те имат *реално участие в сътворяването на своята лична съдба*.

Връщането към личната история на Хитлер в тази статия е едно красноречиво доказателство за *проекцията на личните амбиции и мании върху съдбата на една държава и върху човечеството*. Тя предлага и отговор на въпроса защо е толкова трудно да се отстоява *личната воля на индивида или националният интерес* на една нация.

Окултната история на Хитлер остава настрана от официалните доктрини, основаващи се само на "емпиричните" доказателства. Всеки историк обаче може само *косвено* да преразкаже едно събитие или факт; той не може "да влезе" в миналото; фактът става исторически верен, доколкото вярно е описан от историка, но същият факт може да бъде и неправилно изтълкуван. Историкът винаги е в *своето настояще*, а *миналото и бъдещето* са само интерпретация през неговия *личен* свят, който не винаги е адекватен с *реалния* свят.

Най-вярна може да бъде историческата картина, когато разкривайки динамиката на отминалия живот, историкът съумее да изтълкува фактите и

конфликтите *през моделите на мислене* на личностите, сътворили даденото събитие. “В политическата история, казва Ернст Касирер, онова, което най-малко ни интересува, са голите факти. Ние искаме да разберем не просто действията, а действащите лица. Нашата оценка за потока от политическите събития е зависима от схващането ни за личностите, които са били въвлечени в тях. Веднага щом като видим тези конкретни хора в една нова светлина, ние трябва да променим разбиранията си за събитията”¹.

Историята на Хитлер в светлината на *Свещеното Копие на съдбата* ² е точно такъв опит да се хвърли нова светлина върху една от най-популярните личности на XX век и да се провери дали историческото знание е резултат от това, което “*духът е извършил в миналото*”. Какви са условията, които позволяват на Хитлер да наложи своите възгледи на германците?

Първата световна война е изострила сетивата на европейците и потребността да се преодолее ужасът от нея нараства. Индивидът продължава да се чувства застрашен. За тази връзка между *личната съдба и обществената* говори Хосе Ортега и Гасет. През 20-те години той акцентира също върху противоречивата *човешка природа* и нейното влияние върху историята. Човешкият живот се нуждае от нещо, върху което да бъде изграден - “героично или скромно начинание, велика или обикновена съдба”: “От една страна животът е нещо лично. От друга страна, ако този мой личен живот, който засяга само мен не го отдам на някаква цел, той ще протече разстроен, без напрежение и без “форма”³. Поради тази несигурност *индивидът търси закрилата на групата, масата, партията* с надеждата някой друг да осъществи идеала му.

Любовта към ближния се замества с *подчинението на ближния*. Като загубва *крайната цел в развитието на човешката си същност*, пред индивида остават посредствени цели, оправдаващи живот “ден за ден”. Последвалото *насилие* в обществото Хосе Ортега и Гасет разглежда като *бунт на масите*, опит да завземат властта и да я превърнат в “безплодна”; но самата война вече е поставила на карта “здравомислието” на политиките: “И ако у политиките е останало дори и в минимална степен здравомислие и чувство за отговорност, то мнението на цял един народ или на голяма социална група е елементарна, безразсъдна и безотговорна власт, която отгоре на всичко е и беззащитна и подвластна на всякакви интриги”⁴. Тъй като историята е потвърдила недвусмислено, че управлението не е нищо друго освен “духовна власт”, т. ест. *господство на определени идеи*, то и господството на масите налага едно обществено мнение на човека-маса, който е без морал, а това явление според него води до радикална деморализация на човечеството⁵.

Първата световна война е *изпитание за човечеството*, опит чрез *преживяното насилие и страдание* да се пробудят *Духа и Разума му*. Последвалите политически системи обаче доказват, че хипнотичният сън продължава да приспива истинската идентичност на човека, *вярата му в собстве-*

ните сили. Ако използваме израза на Арнълд Тойнби - на това “*предизвикателство*” на съдбата европейците отговарят по единственият начин, на който са способни тогава - сляпо следване на водачите. Съдбата на германците би трябвало да е в техните ръце, но тя всъщност се поема от ръцете на един човек - Адолф Хитлер. Европейските политици му позволяват да наложи волята си и на континента.

В обстановката на безверие и унижение, Хитлер се явява заместител на много лични надежди, упование за изгубената сила, реализация на масовия идеал. Затова той успява да наложи своята воля над милиони немци. Последвалите събития доказват как личните страсти могат да станат *съдба* не само на една нация, на един континент, но и на цялото човечество.

Хитлер най-видимо свързва *историята, теологията и окултизма*. Историята на неговата съдба от метафизична гледна точка трябва да ни напомня, че днешната “*научна*” *истина* утре може да се окаже *неистина*, а *духовността* е разбиране извън земната ни представа за време и пространство. Хитлер може би е най-популярната личност в историята, но дали е и най-познатата? Историците не обичат да се докосват до окултната страна на неговия живот, някои дори не я приемат за “научна”. Но фактите в историята си остават непроменени, а тяхното разбиране се променя с времето и новите *модели на мислене*.

Животът на Хитлер и жестоката война, в която той въвлеча човечеството са свързани с една митологична история, която той ревниво пази от “непосветените”, но която излиза извън легендата и се сбъдва в най-ужасния кошмар на човечеството. Това е историята за *търсенето на Свещения Граал* и мистерията на окултните сили на *Копието на Лонгиний*. Тази история започва през зимата на 1909 г. във Виена, където младият Адолф с часове прекарва в Дворцовата библиотека (историята е любимият му предмет), погълнат от тевтонската митология, чете Хегел, Ницше, Маркс, Платон, Лесинг и историите на велики личности. Един ден в Дворцовия музей на Виена, чува легенда, която свързва *притежанието на Копието на Морис*, изложено в Хабсбургската съкровищница със *съдбата на света*. От този момент Хитлер е обладан от идеята да проследи историята на *Копието*. Заравя се в древни ръкописи, изучава десетки легенди и открива, че това е *копието на Лонгиний, войникът пронизал гърдите на Христос*, за да му спести ужасната агония. Той проследява всички притежатели на *Копието* през вековете. Константин Велики го държи в ръка при епохалната битка на Малвинския мост край Рим, и още, когато облечен като “тринадесети апостол” оповестява догмата за Троицата и я налага на Църквата; Теодосий обуздава с него готите; Теодорик - отблъсква Атила; Юстиниан издига в ръка *Копието*, когато затваря Атинската школа и изгонва гръцките учени от земите си... За добро, за лошо, *Светото Копие* е свързано с историческата съдба на света... През осми век Копието е талисман на властта на Карл Мартел, един от любимите герои на Хитлер. Карл Велики води с Копието 47

войни през девети век. Със този фетиш на властта се свързват и неговите ясновидски способности, създали му име на мъдър и свят император.

Много биографи на Хитлер дори не отдават значение на това негово старателно проучване, на *мотивите, които го карат да превърне Светото Копие в свой фетиш*; не свързват тази негова мания с първото му завоевание във Виена - дворцовият музей и императорските регалии; често пропускат факта, че специално за откраднатото Копие той построява *тайно скривалище под Нюрнбергската крепост*. Малкият на ръст фюрер с откъснат и истеричен характер не предполага образа на човек, който още деветнадесетгодишен е разбрал, че *разумът на хората е безпомощен да извлече полза от ежедневието си опит, но има отделни единици, които знаят пътя към усъвършенстване на човешкото съзнание и превръщането му в "свръхразум"*. И той тръгва по този път убеден в призива си и възможностите си да достигне върха.

Тези *Велики Мистерии* са били известни и на друг немец - създателят на *Духовната наука* или Теософията д-р. Рудолф Щайнер. Когато попада в йерархиите на властта, Хитлер многократно се опитва да го убие, защото е от малкото хора, можещи да проникнат в окултните ритуали на тайните братства. Р. Щайнер изнася лекции в Европа до 1925 г. пред членове, навлезли в Антропософията. Той разкрива процеса на извеждането на човека от обикновеното *дневно съзнание* чрез средствата за *посвещение* и насочването му към такава душевна дейност, при която той започва да си служи с *"духовни органи за наблюдение"* ⁶. Всяка душа носи тези органи в зародиш, но те трябва да бъдат развити. Тъй като *"всеки организъм е резултат от взаимодействието на космическите сили"* ⁷, този процес на *"себепробуждане"* става с разширяване на съзнанието и *"придобиването"* на свръхразум.

Хитлер решава да открие пътя към постигането на този *"свръхразум"*; за негово нещастие и за нещастие на цялото човечество, Хитлер използва скритите тайни на Мистериите за своите лични, фалшиви стойности, в угода на слепия си егоизъм и неистова жажда за власт и величие. Истинската мъдрост обаче се дава за да може индивидът да постигне власт над собствения си живот в името на Познанието, Справедливостта и Любовта. Никой не може да властва над другите - нито вечно, нито безнаказано. Историята постоянно го доказва.

Хитлер постига по-разширени нива на съзнанието си още през виенския си период на обучение, но това е най-ревниво пазената тайна в живота му. Във Виена Хитлер изучава различни системи йога, но не прилага особени усилия над физическото си тяло, не следва пътя на себеотрицанието на Вагнеровия рицар Парсифал, а тръгва по краткия път на черната магия. Като следва наставленията на първия си духовен учител Прецше, Хитлер използва наркотици, за да надникне в нематериалните сфери. Според Валтер Йоханес Щайн ⁸ с когото Хитлер споделя, че взема опии за придобиване на трансцендентално съзнание, целта на проникванията във всемирните

мисловни потоци е била да открие смисъла на собствената си съдба в рамките на историческия процес.

Хитлер е убеден, че е проникнал веднъж във "всемирния поток от божествена мисъл", търсещ някой свой величав живот, в който е бил притежател на *Копието на съдбата*⁹. При липсата на каквато и да било вътрешна дисциплина и контрол над собствената си мисъл, в обкръжението на пи-яници и бездомници в приюта, където тогава живее, при тоталния си егоизъм, липса на капчица състрадание и морални стойности, наркотичните изживявания по пътя към трансцендентално съзнание превръщат Хитлер в маниакалната, истерична, с разпадаща се нервна система и сетивност марионетка, която друг зъл гений - Дитрих Екарт ще пре моделира в най-нехуманното същество, което някога е водило германския народ. Можем само да гадаем доколко Хитлер е проникнал в сложната философска мисъл на Хегел, но със сигурност го привлича неговата идея, че пред световните герои *няма правила* в осъществяване на великата им съдба.

Хитлер е обсебен от *чувството за мисия*, от възможна принадлежност към веригата от притежатели на *Копието на съдбата*. Вече е убеден, че когато стане новият му владетел ще възроди загиналата Хабсбургска династия, ще събуди като Зигфрид мъжете от *германска кръв*, ще изгради собствената си *световноисторическа съдба*.

Дали тогава Хитлер се е идентифицирал с героя Ландулф, разпалил огън, който отравя кръвта на цялата човешка раса не е известно. Но именно от легендата за Парсифал черпи вдъхновение за сатанинското си управление, за терора и хладнокръвните убийства - "един вманиачен и жесток гений, възплъщение и олицетворение на най-страшната омраза, разяждаща някога човешката гръд - ефрейторът Хитлер"¹⁰. Като изучава щателно епоса за Граала, той приема "приключенията" на Парсифал, герой от девети век като изпитания за *посвещение в трансценденталното съзнание*, като предсказание за събития, които отново ще се случат след хиляда години и това време е дошло. Граалът, е алхимичен символ на епифизата, т. нар. "трето око", което позволява трансцендентални възприятия на времето и човешката съдба.

По времето когато Хитлер прави своите проучвания за Свещеното Копие, друг изследовател на Великите Мистерии, **Валтер Щайн**, тогава студент във Виенския Университет, избира също "Парсифал" на Волфрам фон Ешенбах за тема на доктората си. Така започва едно изследване за Свещения Граал, продължило цял живот. Той също търси отговор на въпроса дали приключенията на рицарите са само забавни измислици? Какво е свещеният Граал: чаша, скъпоценен камък, или трансцендентално изживяване? Дали наистина Копието на съдбата е предавано през вековете като свещена реликва и с магическите си сили определя съдбата на човечеството?

Щайн открива в една виенска книжарница заложената от Хитлер книга "Парсифал". Купува си изданието и от забележките, с които е покрито цялото издание разбира, че човекът правил коментарите, задълбочено е изучавал

скритите тайни на Граала, приел е, че борбата между християнските рицари и враговете им е вечната борба за *власт между две противостоящи крила на едно реално съществуващо Копие на съдбата*. Въпреки откритата омразата срещу свободата на индивида и равенството на хората, коментарите по изданието показват разбирането, че “кръвната линия”, е която наследява “уникални и магически сили, които осигуряват визии за свръхсетивни светове”¹¹.

Щайн се среща с Хитлер и заедно споделят проучванията си, свързани с Великата Мистерия на Копието на съдбата, възплачващо духовете на Доброто и Злото. Хитлер вярва, че Копието е свързано с тайната на кръвта с пробуждането на нейните латентни сили. Той възприема Граала като път към духовно просветление, разтълкувал е знаците на различните степени на посвещение и придобиване на трансцендентално съзнание. Щайн е убеден, че Хитлер има опитен духовен наставник и скоро се досеща, че това е Прецше, книжарят от когото е купил “Парсифал”¹².

Колкото и любителски да са историческите му изследвания Хитлер успява да разбере магическата връзка на човека с мирозданието. Той свързва духовното виждане с избледняващата магия в кръвта на расите.

Хитлер разбира религията като упование за робите и слабите. Затова му допада *духът на Антихриста* в произведенията на **Фридрих Ницше**, олицетворяващ антипода на евреите и които според него създават християнството като “неизлечимо петно на човечеството”: “Наричам християнството велико проклятие, най-голямата поквара, истински инстинкт за отмъщение, за когото не съществува друго освен нищожните, тайни, отровни, твърде подмолни средства...”¹³. Ницше проклina християнството и обвинява църквата в най-големия, според него грях, че е “опитомила” свободния древен германец, прелъстила го е да влезе в манастир където той прилича на карикатура на човек, на недоносче. Фридрих Ницше не вярва в боговете, но вярва в сътворението на свръхчовека¹⁴.

Обвиненията на Ницше срещу християнството окриляват Хитлер за бъдещите му “подвизи” срещу човечеството. Не му трябват истински причини, нужна е идея, която да развее като знаме. *Христос* е обявен за арийски бог. Хитлер - носителят на месиански сили, изпълнява религиозния си дълг - кръстоносен поход срещу низшите раси. “Провидението ме е избрало да бъда великият освободител на човечеството. Аз освобождавам човека от принудата на един разум, който иска да стане негова цел; освобождавам го от потискащата химера, която се нарича съвест или морал, и от задълженията на личната свобода, която малцина са способни да понесат”¹⁵.

Рихард Вагнер е другото вдъхновение на Хитлер към ранната история на древните германци. “Пръстенът на Нибелунгите” е написана на основата на древно песнопение от 12 век. “Братството на рицарите” ще пробуди човечеството от тъмнината, а арийската раса е призвана да го поведе към славата и да се превърне в елитна.

Вагнеровият гений е разбирал как магически ритуали освобождават

природни сили, чрез които демонични духове могат да проникнат в кръвта и съзнанието на враговете. В легендата “Парсифал” героят Ландулф практикува сатанински ритуали на звездна магия и променя хода на историята на девети век. В операта си Вагнер представя Черния магьосник Клингзор, който служи на антихриста в заговор за изкривяване на правилното развитие на любовта и мъдростта. Магическите сили на Копието се насочват срещу романтичната любов, зародила се през девети век и срещу пътя за придобиването на Граала. Копието е знак, че този път към осъзнаването е изгубен и общността на Граала е загубила визията си за небесните йерархии. Цялото творчество на Вагнер внушава убеждението му, че двадесети век е времето, през което свръхчовекът ще се реализира от непобедимата воля на чистата кръв, ще възстанови изгубените си трансцендентални способности, а това е “привилегия” на арийската раса.

Първата световна война превръща Хитлер - безработния и истеричен неудачник, докоснал се до великите тайни на природата в силна личност с воля и амбиции. Той оцелява мистериозно и в най-тежките сражения през цялата война. Това засилва чувството му за значимост и той не проявява и най-малки човешки слабости. Вярва, че провидението го закриля защото е велик дух, призван за световноисторическа мисия. През 1918 г. ефрейтор Хитлер е награден с орден Железен кръст първа степен за пленяването на френски офицер и 15 войници. Изпада в шок когато в болницата в Пасвалк разбира, че Германия губи войната. Тогава той приема *политическата власт за своя съдба*. Той е зачислен към личния състав на Пресинформационното бюро на политическия отдел на VII областно командване в Мюнхен. Ернст Рьом¹⁶, впечатлен от патриотизма на Хитлер го среща с окултния *водач Дитрих Екарт*, който търси мъжа, възплъщаващ силите на антихриста за да поведе арийската раса към слава и да завладее света.

Дитрих Екарт е признатия духовен водач на нацизма. Окултното дружество “Туле”, което той оглавява е основано като издънка на антисемитската ложа “Germanenorden” от Рудолф Глауер (т. нар. граф Хайнрих фон Соботендорф). Р. Глауер предсказва, че латентните сили и способности, дремещи в кръвта на арийската раса, ще бъдат разгърнати през 20 век, когато на земята отново ще се появи “свръхчовек”¹⁷, който ще разбуди германския народ за славата на неговото древно наследство и ще го поведе към завоюването на света. Налице е абсолютната увереност, че историческата мисия на германците е да изстребят *низшите раси*. Според Хаусхофер свастиката на Туле - обърнати надясно криле, са символът на обърнатия ход на времето, на *новата ера за човечеството*.

През 1925 г. *Братството Туле* изпраща на германските учени послание, с което да принуди научната общност да подкрепи митологията им: “Сега ще трябва да изберете дали ще бъдете с нас, или против нас. Докато Хитлер разчисти политическата сцена, Ханс Хьорбигер ще се заеме с всичките лъженауки. Учението за вечния лед ще послужи като символ на възраждането

на немския народ. Внимавайте, присъединете се към нас, преди да е станало твърде късно”¹⁸. Истината може да се изопачава, а науката е “наука” само ако носи полза: “Няма истина нито в нравствен, нито в научен смисъл. “Съвестта е еврейско изобретение; тя е като обрязването, едно осакатяване на човека”¹⁹. Това кредо на Хитлер допада на братството. То се нуждае от Месия, от политик с ораторска дарба и медиумни способности.

Според Дитрих Екарт бъдещият водач на Германия не бива да е военен, тъй като техният авторитет доста е пострадал след войната и масите не изпитват особено топли чувства нито към тях нито към родината си. Един представител на най-масовата работническа класа ще е достатъчно глупав за да го разбират и домакините и работниците и подходящ, за да поведе масите. Явно е, че Хитлер е избран от “Туле”, а не той е избрал нацистката партия, както твърди в книгата си, за да я ръководи и да спаси Германия. В това е искал да вярват масите, които ще следват неговата партията: “Изобщо не мислех да се присъединявам към една готова партия, а исках да си образувам своя собствена. ...Бях изправен навярно пред най-трудния въпрос в моя живот: трябва ли да стана член, или трябва да откажа?”²⁰. Манипулацията в *Майн кампф* трябва да скрие истинските му цели и той използва германския народ за да ги постигне. Самият Дитрих Екарт е избран от Райхсвера да обнови Германската работническа партия във фашистката Националсоциалистическа. В лицето на Хитлер, членовете на Туле виждат “високомерна маймуна, Луцифер, предрешен като оратор, изпълнен с апломб и надарен с магнетизъм, популярен и народен човек, не особено интелигентен, ерген - те имали идеалния човек. Имал очите на медиум, а погледът му, който бил ту фиксиран, ту изплъзващ се, притежавал необикновена сила”²¹. Хитлеровата ораторска дарба по демагогски увлича другите, т. е. “проситите хора, в своята сфера на влияние”²². “Неговото вероучение е уловило колективния разум на Германия, който се настройвал към мисловните вълни на фашизма, докато не бил изцяло хипнотизиран и контролиран от тирадите на този заблуден човек”²³. Хитлер регистрира “като сеизмограф чувствата на другите”, а “звукът на гласа му докарва както самия него, така също и масата до ярост и екстаз”²⁴.

За значението на ораторското изкуство, за магическата сила на изреченото слово той говори в *Моята борба*, но не споделя с читателите си, които превръщат книгата му в библия на сляпата вяра, че знае как словото може да съсипва. Той е запознат със средновековната идея за съответствието на макро и микрокосмоса, разбрал е как творческият принцип на всемира (словото) се изразява чрез способността на човека да говори. В истеричните си публични речи той пробужда, разпалва и призовава най-низшите и първични инстинкти в кръвта на расата. От тях черпи силата си да убеждава, да прелъстява тълпите, да им внушава своята идея за расовото превъзходство, а те слушайки словото му плачат, свиркат и се екзалтират от магнетизма му на хипнотизатор, без да подозират, че участват в една магия²⁵.

Хитлер не се интересува от християнската идея за безкрайната значимост на индивидуалния дух и личната морална отговорност: “аз им се противопоставям с кристално ясна спасителна идея за нищожеството и пълната липса на значение на индивида и продължаващото му съществуване само в светлината на видимата етика на кръвната раса... Аз освобождавам човека от изискванията на духовната свобода и личната независимост, които само малцина могат да понесат... Германското християнство е извращение. Човек или е германец, или християнин”²⁶.

Другата голяма и премълчана тайна в книгата на Хитлер е, че основателите и ръководителите на новата Германска работническа партия идват от най-голямото окултно дружество в Германия - “Туле”, а то е финансирано от върховното командване. “Истинската цел на Хитлер, твърди Херман Раушнинг, която той възнамерява да осъществи посредством националсоциализма, не фигурира в “Майн кампф”, защото предназначението на тази книга е да служи на широките маси. Доктрината му притежава своя езотерична същност, която се проповядва и разкрива в тесен кръг от малки, суперелитарни общности”²⁷. Още през 30-те години Раушнинг се опитва да предупреди германците и европейците, че Хитлер разкрива истинските си проекти само пред затворените херметически общности.

Лидерите на Туле формират езотеричната страна на нацизма. Сред членовете на окултното дружество са полицейски началници, университетски преподаватели, лекари, индустриалци, учени, влиятелни богати собственици, съдии, адвокати и дори баварският министър на правосъдието Ф. Гуртнер. Без да нарушават клетвата си, да не участват в други организации, бившите офицери на Райхсфера могат да присъстват на церемониите и тайните ритуали. На смъртното си ложе Екарт е доволен, че е открил Хитлер и е повлиял на световноисторическия процес: “Следвайте Хитлер, той ще води танца, но знайте, че музиката му съм я написал аз. Ние му дадохме средствата да общува с тях. Не ме оплаквайте, нито един германец освен мен не е успял да повлияе толкова много на Историята”²⁸. След смъртта на Екарт, починал от прекалена употреба на наркотици проф. Карл Хаусхофер заема мястото му²⁹.

На този култ на “благородната и скъпа кръв, на чистотата и сияйната скъпоценност, около която се е групирало братството на храбреците и мъдреците” се посвещава Хитлер. В разговор с Херман Раушнинг, той споделя: “...всички сме замърсени от смешението на расите. Кой е за нас пътят на изцелението, на изкуплението? Обърнете внимание, че милосърдието, чрез което се стига до посвещението, има стойност само за този, който има зарамена кръв” - тук Хитлер визира “низшите раси”, които ще бъдат оставени да умрат. “Вечният живот, който дава Граала, е предназначен само за хора с чиста кръв, само за благородните”. И накрая обобщава времето на промени: ” Ние живеем в историческата епоха на отделяне на низшите от благородните, на всемирния подбор. Този, който вижда в самата борба смисъла

на живота, се изкачва постепенно към рицарството. Този, който търси покорно благополучие, спокойствие и сигурност, ще падне, какъвто и да е произходът му, в масата, която няма история и която трябва да бъде оставена да умре заедно със своите царе като Амфортас”³⁰.

“*Господарската кръв*” на арийците “предопределя” и “оправдава” властването ѝ в света. Хитлер изобщо не се съмнява, че е призван да измисли и наложи принципите и методите на властването: “На християнското учение за индивидуалната съвест и лична отговорност аз противопоставям освободителното учение за нищожността на индивида и за неговото съхраняване във видимото безсмъртие на нацията. Аз премахвам догмата за изкуплението на хората чрез страданията и смъртта на един божествен Спасител и предлагам нова догма за заместване на добродетелите чрез живота и дейността на новия законодател - Фюрера, който облекчава масите от товара на свободата”³¹. Хитлер вече създава правилата на новия ред. Човекът е нищо, партията е всичко! Той се е вживял в ролята на съзидател на новата съдба на арийците и на човечеството.

След обезсмислянето на християнството идва ред на славяните. “С нищо не би могла да се избегне решителната борба между немския и панславянския дух, между расата и масата... Господарската класа трябва да подчини плоденето на робите. Ние сме единственият народ, способен да създаде голямото континентално пространство, като наложим нашия юмрук, а не като сключваме пактове с Москва. Ние ще играем тази съдбоносна игра и ще я спечелим... Това не значи, че няма да повървя няколко крачки заедно с Русия, ако това може да ни бъде полезно: но с решителното намерение да се върна към основната цел, щом бъде възможно”³². Двойствената игра спрямо Русия е характерна за политическия маниер на фюрера.

Да изкривява реалността, за да се възприема тя без съпротива е друг начин да манипулира обществеността. Като обявява евреите извън закона, слага им отличителни знаци, унищожава всяка индивидуалност, обявява произхода им за престъпен, общността им за “псевдонация”, прехвърля им дори вината за мизерията и хаоса от 20-те години, Хитлер представя всички акции срещу евреите, включително и крематориумите не като тирания и геноцид, а “защитна акция” на германския народ. Заради еврейската “зараза”, ариецът “живее на немска земя като в чужда къща” и “започва да губи своята национална самобитност, докато един чужд народ възприема неговия език”³³. “Страшната опасност” за немския народ е “доказана” и от историята: “при всяко кръвосмешение на ариец с по-низши народи, резултатът е край на носителя на културата”, докато “запазилият се расово чист и непримесен с друга кръв германец на американския континент се е издигнал до негов господар”³⁴. Срещу “доброто”, което е арийската кръв, се е изправило “злото”, в лицето на евреите. Лъжата се превръща в истина в устата на Месията “спасител”.

Хитлер е разбрал как може да *моделира поведението на масите*: “Вед-

нъж да вкараме в мозъците на хората расисткия принцип, като разкрием злодеянията на евреите, всичко останало ще последва лесно”³⁵. Реализацията на тази “биологична политика” става възможна, *защото индивидът се е разтворил в масовото поведение и не мисли вече самостоятелно*, загубил е моралните ориентири за да се съпротивява. В колектива на нацистката общност той спокойно приема всяко извращение защото е под властта на колективния импулс. “Той е вече само битие, мислено като “ние”³⁶. В доктрината на *общото благо* двойствената природа на човека е притъпила и агресивността си и моралните си критерии.

Човекът, люшкаш се между *Бога и Звяра* е укротен по волята на обществената принуда. Неговият разум е подчинен на общата воля, а тази воля е Хитлер. Осъзнаването на индивида като *разумно същество* може да стане извън тълпата, но Хитлер няма да допусне подобно “дестабилизиране” на нацията: “Да не се облягаме на разума, на съвестта, а да се доверим на нашите инстинкти”³⁷. Германия не подозира, че е манипулирана. Хитлер налага общи идеи, общо поведение, общ характер, а “сборът от общите черти на хората от една нация” образува нетрайна, но могъща “колективна душа” - закономерност, открита от Густав Льобон още през 1895 година.

“Водачите винаги инстинктивно са познавали тълпата и са знаели как да я завладяват”, казва Густав Льобон³⁸. Неосъзнатото действие на тълпата е подчинено на съзнателната дейност на отделните хора. “Съзнателната индивидуалност изчезва, чувствата и мислите на всички единици се насочват в една и съща посока” и се образува *колективна душа*³⁹. Ето защо историята на едно насилие и на една манипулация не може да бъде разбрана само с *икономически причини*. Познаването на психологията на тълпите и нареченият от Льобон *психологически закон за душевното единство на тълпите*⁴⁰ дава отговор на неосъзнатото позволение на немците да ги управлява Хитлер. “Тълпите натрупват не интелигентност, а посредственост”, отбелязва Льобон преди повече от 100 години, но и днес мъдростта в поведението на хората все още не е отличителният им белег. Веднага правим уговорката, че наличието на опозиция предполага инакомислещи хора. Но историята на един народ се променя когато *мнозинството*, а не единици осъзнаят необходимостта да се излезе от “стадото”, да се разчупи “калъпа на обичая” и да се създаде нова действителност.

Хитлер придава “справедливост” на всяка антиеврейска инициатива. Това, което не бива да знае, народът не го знае. Пъклените планове на Хитлер за “обезлюдяването” на цели държави, например, биха стреснали всеки нормален немец: “Когато аз хвърля в урагана от желязо и огън на бъдещата война цвета на германската нация, без да изпитвам ни най-малко съжаление за скъпоценната кръв, която ще се лее на потоци, кой би могъл да ми оспори правото да унищожа милиони хора от *по-долни* раси, които се размножават като насекоми и които впрочем няма да изстребя съвсем, а само ще преча систематично на увеличаването им?”⁴¹. Подобни идеи обаче фюрерът не спо-

деля публично.

Наричат членовете на Туле сатанисти, практикуващи черна магия. Безспорно е, че те не само са предвиждали бъдещата война, но и всячески са се опитвали да контролират и влияят на събитията, които я подготвят. *Щом Хитлер, който съзнателно използва войната за собствените си цели, е бил една марионетка в ръцете на още по-могъщи окултни водачи, къде е мястото на свободната воля на милионите човешки същества, въвлечени в кървавата баня, която следва?* Религия и политика се сливат в един демоничен съюз, който ще отнеме неизброими жертви. Много войни ще преживее човечеството докато индивидът проумее, *че личната му съдба не е плод нито на случайността, нито на идеологии, нито на харизматични водачи, а на собствените му усилия и отговорност!*

Историческото послание на нацистите е: расата на господарите може да ограничи и елиминира “подчовеците”! Много велики държави, смятат те, са западнали, защото създателите им са допуснали да се разпространят “християнството, после либерализмът и масонството”. Висша германска добродетел е подчинението на вожд. Духът на нордическата раса е въплътен в образите на Фридрих II, Бисмарк и Хитлер. Лозунгът “свобода, равенство, братство” е идеология, водеща до деградация и упадък на света, пролетарският интернационализъм не е нищо друго освен програма, чрез която работниците да завладеят света за евреите, а болшеvizмът е “бунт на монголоидните елементи срещу нордическите форми на култура”. Идеята за човешко равенство противоречи на идеята за висшата раса, защото не може всички народи да са равнопоставени.

Като на истински “свръхчовеци” на есесовците им е втъплено да се отнасят презрително към “по-непълноценните” народи. Прилагането на *насилие и терор* се приема за естествена мярка. Войниците на SS минават специален преглед пред *Комисията по расовите въпроси*, в състава на която влизат антрополози и лекари от SS. Хитлер постоянно ражда “гениални” идеи: да превърне партията в “йерархичен орден на мирско монашество”⁴², или да създаде “елит от истински посветени” или “тамплиерско братство, което да охранява Свещения Граал”⁴³. “Привилегия” на всеки “богоизбран” партиен член е да изпълни безпрекословно всяка заповед. *Заповед и послушание до смърт* е метод, елиминиращ критиката, затова дори екзекуцията на децата и старците е просто заповед - воля на Адолф Хитлер. Никой няма право да пита фюрера дали е прав и дали е вярно онова, което той заповядва. Всичко, което казва фюрерът е винаги правилно. Фашизмът трансформира две тенденции : “войнствеността на анархизма и изискването на Ленин за революционна дисциплина”⁴⁴. Империята, която изгражда има свой фюрерпринцип: когато фюрерът нарежда всички слушат. А той нарежда ужасяващи заповеди.

Как се реализира например създаването на “свръхчовеци”? Чрез храмовете за наследници. По заповед на фюрера, Химлер основава в някои за-

мъци в баварските Алпи т. н. “Домове за подаръци на Хитлер” известни още като “Lebensborn” (извори на живота). Статутът им е приет още през 1935 г. В тях красиви, високи, русокоси и стройни арийки, са задължени да обслужват млади, стройни и атлетични есесовци, нестрадащи от наследствени болести⁴⁵. Към Лебенсборн има специални родилни домове за наследниците на истински представители на чистата нордическа раса, които след раждането и с писмен отказ на майката имат само един осиновител - държавата. За десетте години съществуване, хиляди и хиляди деца са родени и предназначени да бъдат “подарък на фюрера”.

Сред висшите офицери се намират и хора, които протестират срещу тази наложена им воля: всеки офицер преди да отиде на фронта да “се разпише” като направи дете. Никой няма достатъчно власт за да прекрати плана за “чистата раса”. Ген. Групе е хвърлен в затвора, заради протестните му писма до Вермахта, в които той нарича Лебенсборн “безсрамна институция” и твърди, че основният конфликт през 1940 г. ще е “между бога и дявола”⁴⁶. “Подаръци за фюрера” се правят и в организираниите от Пия Вагнер, единствената жена генерал, влакови конвои, които следват поделенията на Вермахта и създават “мощна репродукция, която компенсира огромните загуби”⁴⁷.

През 1942 г. е публикувана брошурата “Untermensch” със съдействието на Главно управление на SS, Министерство на външните работи и Министерство на информацията и пропагандата. Тя съдържа описание на характерните белези на “**подчовеците**” : “Подчовекът в биологично отношение е подобен на човека - създание на природата, което има ръце, крака, определен тип мозък, очи, уста. И все пак това е една страховита креатура... която само притежава черти на лицето, близки до човешките, но която в духовно отношение стои по-ниско от всяко животно. В душата на това същество царува ужасен хаос... инстинктивно желание за унищожение, примитивна похот, неприкрита подлост. “Подчовек” и... нищо друго”⁴⁸. Самата война срещу СССР се възприема като неизбежно последствие от противоречието на “свръхчовеците” с германско потекло и “подчовеците” и тя има смисъл само ако всички окупирани територии се заселят тотално с немско население.

Ако приемем, че *еволюцията на човечеството е път към неговото помърдяване, то може да промени инстинктивното си и агресивно поведение само ако осъзнае невежеството си по отношение на собствената си природа и уникалните си възможности до я промени и използва*⁴⁹. Голямата Мистерия, с която се свързва легендата за Копието на съдбата, търсенето на Свещения Граал и пътя на посвещението са свързани с *пробуждането на висшите духовни сили на човека*, които, както разбираме от историята, могат да бъдат използвани за доброто или за злото на човечеството. Най-елементарният прочит на тези послания навежда индивида към **необходимостта от лични усилия, прилагане на лична воля и накрая - личен избор на пътя, по който ще сътвори собствения си живот**⁵⁰. Независимо дали ще

го наречем *дух, душа, съзнание, ум, разум или най-общо менталност*, у всеки човек има едно зрънце висша интелигентност, която може да се развие и тогава човекът се превръща в мъдрец, в светец, или достига просветление. И вероятно този път минава през страданието, защото само то кара индивида да се замисли защо страда, може ли да избегне това страдание и какъв е пътят за преодоляването му.

Разбирането на подобни разсъждения изключва въпроса, какво би станало, ако Хитлер не беше влязъл в политиката? Друг "Хитлер" щеше да се появи за да изживее човечеството точно тази опитност, след която започва помъдряването. Явно *пропаст на едно нещастие* не е достатъчно голяма, ако приемем Първата световна война за глобално бедствие, защото хората продължават да *"пълзят по дъното"*, но не намират сили да се измъкнат сами от пропастта на жестокостта и насилието, характеризиращи човечеството. Ако Втората световна война е *бездната* на моралната разруха (до каквато Хитлер довежда човечеството), *единственият изход от предвещаваната в Библията смърт е хората да се научат да "летят"*, т. е. да открият "Свещения Граал"; да пресътворят себе си по "образ божий и подобие".

Щяха ли немците *да осъзнаят отговорността си* за това, че са допуснали нацисткия режим да се появи и да триумфира, ако не видят със собствените си очи до какво е довела несъзнателната им подкрепа на нацизма и какъв е резултатът от това позволение и доброволна покорност? Щяха ли да проумеят какъв е *резултатът от илюзорното чувство за избраност и значимост, от притъпеното състрадание* към съседа или непознатия в беда, ако Германия, окупирана от врага и унижена, не беше превърната в пепелище? Щеше ли *човечеството да осъзнае колко много безчовечност притежава*, ако допускайки да бъдат създадени концлагерите не видя ужасната низост, на която са способни някои "човеци", унищожаващи други човеци по нечовешки начин? Странно е как след всичко сторено, човечеството продължава да се нарича "човечно", но продължава да ражда своята безчовечност, насилие, жестокост?

Казано с езика на източните мъдреци, Хитлер олицетворява действието на закона на *причинно-следствената* връзка в оформянето на *съдбата на цялата немска нация*. Всеки народ **е причина** за правителството си, такова, каквото е, докато не осъзнае, че може да го смени, като създаде **нови причини** за **нови обстоятелства**.

Тази вина на *неосъзнатото поведение* на "колективния дух" се проектира и върху цялото човечество. *Защото едва тогава, когато опустошенията и извращенията достигат предела на човешките възприятия, когато истината за Холокоста стъписва хората от всички краища на света, когато Хитлер се превръща в обида за всяко човешко същество, едва тогава се създава антихитлеристки фронт, едва тогава човечеството престава да е безразлично към съдбата си и осъзнава необходимостта от личното участие на всеки в борбата срещу фюрера.*

Само на базата на своя собствен опит човечеството може да реши : ще продължи ли да повтаря старите *схеми, модели, теории*, - *"изми"*, познати и удобни или ще започне нещо ново? Ако хората *престанат да променят своите представи, идеи, структури, системи*, те ще застанат срещу житейските закони, а животът е по-силен от всякакви измислени закони.

На фона на разрухата от две световни войни примерът с *личния принос на Хитлер към съдбата на човечеството* е най-лесно разбираем. Неговата история слага своя отпечатък върху човечеството и ни напомнят *колко сме отговорни за живота, който създаваме, колко е важно да разберем, че нашите мисли - добри или лоши се материализират в битието ни чрез нашите действия и определят избора ни на поведение. Историческият процес става в рамките на еволюцията на човешкото съзнание*. Промяната обаче се извършва *тук, на Земята и в този еволюционен процес се трансформират качествата във вътрешната природа на хората, заедно с това се променя истински обществения ред*.

Хитлеровите *модели на мислене* не са запечатани във времето само "вчера". Те са реализация на човешкия опит, който се отпечатва върху мисленето ни и днес и утре. Расистките идеи не са отмрели. Днес те са факт не само в "по-неразвитите" общества като Босна, Албания или Чечня; те са реално поведение между ирландци и англичани или между американци и негри ; самопровъзгласените идеи за "свръхраса" и "свръхдържава" не отмират толкова лесно. Трябва да разберем обаче *своята отговорност*, че плодовете от подобно мислене *днес*, ще ги берем и *утре*. От съвременното човечество зависи какво "ще посее" и "какво ще жъне".

Необходимостта да разберем *своята роля и място* в историческите събития се налага от все по-голямото неразбиране и объркване между хората, произтичащи от липсата на самоконтрол и водещи *до нарастващото насилие* в света.

Човешката история *вплита опита на минало, настояще и бъдеще*. Ако днес не се научим да *"поправяме"* стореното зло от миналото, нямаме бъдеще, защото *насилието от вчера* винаги ще се проявява в *бъдещето*. Когато *"спасяването"* от геноцида се извършва с изсипването на бомби върху виновни и не виновни в името на *поредния митичен "нов ред"*, това само показва, че *варварските времена от миналото все още не са изживени, че мъдростта на човечеството все още е надежда за бъдещето*.

Животът не бива да е постоянна "поправка" на сторено зло. Трябва да се научим така да живеем, че да няма нужда постоянно да поправяме деянията си. *Голямата мъдрост в живота ни е как да осъзнаем моралната си отговорност за да прилагаме собствената си свободна воля така, че да не нарушаваме ничия друга свободна воля. Казано още по-просто, как да живеем без да вредим на другите?*

¹ Касирер Ернст, *Изследване на човека*, С., 1996 с.361.

² Подробности върху окултните корени на нацизма и причините за Втората световна война виж в кн. на Елеонора Пенчева "Историята като съдба", изд. Арс, С., 2002.

³ Ортега и Гасет Хосе, *Бунтът на масите*, С., 1994, с. 137.

⁴ Пак там, с. 196.

⁵ Пак там, с. 127.

⁶ Рудолф Щайнер, *Въведение в тайната наука*, Ст. Загора, 1992 с. 193.

⁷ Щайнер Рудолф, *Духовното ръководство на човека и човечеството*, С., 1992 с. 62.

⁸ Д-р. Валтер Йоханес Щайн е австриец, историк и икономист. Изследва средновековната история, мистериите на Свещения Граал и Копието на Съдбата. Като студент във Виена през 1912 се среща с Хитлер, който също проявява интерес към окултизма. Споделя впечатления си за Хитлер с Тревър Рейвънскрофт, който написва едно от най-задълбочените изследвания за окултната страна на историята на Втората световна война - "Копието на съдбата". През 1914 г. заминава за фронта и там, медитирайки между боевете, пробужда трансценденталното си съзнание и успява да завърши докторската си дисертация върху Граала. Следи отблизо дейността на нацистката партия и ролята на Д. Екарт, Хюстън Чембърлейн и проф. Карл Хаусхофер в моделирането на кариерата на бъдещия фюрер. През 1933 г. Хайнрих Химлер издава заповед за арестуването му, конфискува архива му и се опитва да го принуди да работи за Ahnenerbe (нацистката окултна служба). През 1938 нацистите отпечатват нелегално копие на неговата книга "*Световната история в светлината на Свещения Граал*". Д-р. Щайн успява да избяга от Германия. През 1936 г. придружава белгийския крал Леополд при официалното му посещение в Лондон и разработва резюмето на известната му реч, в която за пръв път се споменава за общ европейски пазар. Остава в Англия като таен съветник на сър Уинстън Чърчил по въпросите на съзнанието и мотивите на Хитлер, следи окултната дейност на фюрера и обкръжението му.

⁹ Рейвънскрофт Т., *Копието на съдбата*, С., 1994. с. 102, 110, 111.

¹⁰ Чърчил У. *Спомени* т. 1, С., 1999, с. 31.

¹¹ Рейвънскрофт Т. Цит. съч., с. 72.

¹² Ернст Прецше, книжарят при който Хитлер залага книгите си, за да получи някой грош за храна, е свързан с прословутата Кръвна ложа на Гуидо фон Лист.

¹³ Ницше Ф. *Антихрист*, С., 1991, с. 81.

¹⁴ Пак там, с. 100.

¹⁵ Херман Раушнинг, нацистки гаулайтер, дезертирал на Запад и считан за най-добрия биограф на Хитлер, публикувал през 1940 г. книгата си "*Хитлер ми каза*". Раушнинг Херман, Хитлер каза, Варна, изд. Компас, 1997, с. 125.

¹⁶ Ернст Рьом изгражда своя лична армия, достигаща 100 000 души, която да се бори срещу комунистическата заплаха. Хитлер го назначава за началник на щаба на нацистката SA.

¹⁷ Рейвънскрофт Т. Цит. съч..., с. 192.

¹⁸ Пак там, с. 62.

¹⁹ Раушнинг Х. *Хитлер ми каза...*, с. 124

²⁰ Виж. *Моята борба*, Тяхната борба, Сб. Хитлер, А. “Моята борба”, Сталин, Й. “Основи на ленинизма”, С., 1991.

²¹ **Приор Жан**, *Хитлер Месията на сатана.*, С., 1994., с. 56.

²² *Гении, лудост, слава*, С., 2001, с. 244.

²³ **Дейвид Айк**, *Бунтът на роботите*, Аратрон, С., 1999, с.233.

²⁴ *Гении, лудост, слава...*, Цит. съч., с. 251.

²⁵ Още в края на 19 в. Густав Льо Бон, пророкува изчезването на индивидуалността на човека, идването на “тълпата” /неразчленено множество/, която ще проявява *средностойността* на човешкото съществуване. Човекът-маса изгубва предопределената си интелигентност и постепенно превръща до проста функция съществуването си, престава да се съхранява като човек. Ако иска своето битие, той трябва да прояви *воля за себеутвърждаване*, да се съпротивлява на масовия модел, да поеме риск, да реализира чрез воля *своята единствена съдба, а не чрез масовата съдба*. Всеки индивидуален човешки дух се стреми към развитие, а това поражда напрежение с обществото, което трябва да следва един единствен масов модел. Льо Бон свързва изгубването на духовната свобода на човека с техниката : “*Техниката, с богатата си го прави богат, но заедно с това стеснява свободата му. Тогава се появяват водачите. Страхът от живота го тласка в тяхната орбита.*”(Густав Льо Бон, *Психология на тълпата*, 1994, с.48.) Ще припомним, че Николай Бердяев, за да обясни взаимоотношението между духовност и техника, също дава за пример Германия от края на XVII и нач. на XIX в., когато тя става прославената страна “ на поети и философи”. Германия ражда гении като Лесинг и Хердер, Гьоте и Шилер, Кант и Фихте, Хегел и Шелинг, Шлайермахер и Шопенхауер, когато животът в Германия е бил беден, а немската държава - слаба и раздробена. ...Когато обаче Германия почти осъществява волята си за световно могъщество “няма Гьоте, няма немските идеалисти, както в могъщата британска империя няма Шекспир и Байрон, а в Италия след обединението няма вече Данте и Микеланджело.(виж.Бердяев Н. Смисълът на историята, с. 224)

²⁶ **Рейвънскрофт Т.** Цит. съч..., с. 218.

²⁷ **Приор Жан.**, *Хитлер*, Цит. съч.. с.17.

²⁸ Пак там, с. 74.

²⁹ К. Хаусхофер посещава Хитлер в затвора в Ландсберг, след неуспешния пуч в Мюнхен през 1923 г., носи на затворниците произведенията на Ницше, Макиавели, Хегел и в килията Хес доразвива мислите на Хитлер и се ражда “Майн кампф”. Процесът е направил Хитлер известен, подсъдимата скамейка е била политическата трибуна, от която той е бил чул извън Бавария, а неговата многообещаваща партия събужда надеждите на още по-широка част от германската нация.

³⁰ Пак там, с. 128.

³¹ Пак там, 125.

³² **Раушнинг Х.** Цит. съч... с. 100.

³³ Пак там, с. 102

³⁴ Хитлер, *Моята борба*... с. 57.

³⁵ **Раушнинг Х.** *Хитлер каза*... с.134.

³⁶ **Ясперс**, *Духовната ситуация на времето*, Лик, 199 с., 46.

³⁷ **Раушнинг, Х.** *Хитлер каза*..., с.125.

³⁸ **Льобон Густав**, *Психология на тълпите*, с. 20.

³⁹ Пак там, с.24.

⁴⁰ Пак там, с. 26.

⁴¹ Раушнинг Х. Цит. съч, ... 102-103.

⁴² Рейвънскрофт Т. Цит. съч..., с. 209.

⁴³ Приор Жан, Цит. съч..., с. 59.

⁴⁴ Фелипе Фернандес-Арместо, *Хилядолетието*, С., 2000, с. 426.

⁴⁵ Приор Жан, Цит. съч..., с. 24.

⁴⁶ Пак там, с. 25.

⁴⁷ Пак там, с. 27.

⁴⁸ Цит. по кн. на Карол Грюнберт, *SS- гвардията на Хитлер*, с. 339.

⁴⁹ Виж подробно този процес в книгата на Ел. Пенчева *"Историята като..."*

Цит. Съч.

⁵⁰ Вж. Подробно в кн. на Елеонора Пенчева *"Историята като съдба"*, С., 2002.